

Generalforsamling og kursus - Tilmelding

Høringer og henvendelser: Sagsomkostninger i straffesager, Justitsministeriets svar - Tys-tys advokater - Anonyme vidner - Forenkling af bødesagsprocessen

12. Færdselsloven - Spirituskørsel - Små knallerter - Klageretten - Genoptagelse
13. Vold mod fodboldommer - Betinget straf
14. Udlændingeloven - Udvisning, tvangsmæssig ikke mulig - Tålt ophold - Menneskerettigheder
15. Asyl - Udelukkelsesgrunde i medfør af Flygtningekonventionens art. 1 F a og b
16. Asyl - Menneskerettigheder - Sri Lanka - Dansk sag
17. Asyl - Menneskerettigheder - Grækenland som første asylland - Belgisk og græsk sag
18. Erstatning - Varetægt - Sagsomkostninger
19. Våben, ladt pistol - Betinget straf, delvist
20. Udvisning, administrativ omstødt - Våbenloven - Bøder, elastiske - EU-borgere

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Generalforsamling og kursus 2011

Bestyrelsen har som tidligere meddelt fastlagt tidspunktet for den kommende generalforsamling og forsvarerkursus i Landsforeningen, der afholdes **lørdag/søndag den 19. - 20. marts 2011** med mulighed for ankomst allerede fredag aften den 18. marts 2011.

Sted:

Arrangementet afholdes på **Hotel Svendborg**, Centrumplassen 1, 5700 Svendborg. Yderligere information om hotellet findes på www.hotel-svendborg.dk.

Fredag, den 18. marts 2011:

Ankomst aften / 3-retters middag kl. 19:00

Lørdag, den 19. marts 2011:

Kursus kl. 10:00 - 17:00 / Festmiddag og underholdning

Programmet omfatter et oplæg fra *advokat Jakob Lund Poulsen* om "Forsvarerens adgang til indhentelse af sagkyndige erklæringer"; *Professor, dr.med. Jørgen Thomsen* om "Retsmedicinerens arbejde og samarbejde med anklagemyndighed og forsvarer"; *Retsgenetiker Jakob Larsen* om "DNA-beviset og betydningen af seneste retspraksis"; *Specialkonsulent Christian Høygaard*, Direktoratet for Kriminalforsorgen, og *vicefængselsinspektør Una Jensen*, Statsfængslet i Nyborg, om "Retlige og praktiske forhold i arresthuse og fængsler".

Søndag, den 20. marts 2011:

Generalforsamling kl. 09:00

Generalforsamlingen søndag starter kl. 09:00 og er inkl. morgenmad (ikke frokost). En formel indkaldelse til generalforsamlingen fremsendes senere pr. e-mail ifølge vedtægterne.

Tilmelding:

Via e-mail: eh@swlp.dk (Emilie Holse) hos Henrik Stagetorn, Store Strandstræde 21, 1. tv., 1255 København K.

Transport:

Der vil blive arrangeret bustransport fra Odense Banegård til Hotel Svendborg fredag aften og lørdag morgen og retur til Odense Banegård søndag formiddag. Er du

interesseret heri, skal dette skriftligt tilkendegives ved tilmeldingen til Emilie Hølse, jf. ovenfor.

Frist:

Af hensyn til reservation over for kursusstedet beder bestyrelsen om tilmelding senest den **20. februar 2011**, som også er sidste frist for indbetaling af kursusafgift. Herefter er tilmelding bindende.

Indbetaling:

Jyske Bank, reg.nr. 5033 - konto nr. 1424635 med henvisning til j.nr. 394-110-7 og navn/kategori.

HUSK! Anfør *navn* og *én* af følgende kategorier pr. person ved tilmelding og betaling:

A Overnatning fredag-søndag, alt inkl.	kr. 3.600
B Overnatning lørdag-søndag, inkl. kursus, festmiddag, generalforsamling	kr. 2.700
C Deltagelse i kursus lørdag og festmiddag, men <i>ingen</i> overnatning	kr. 1.700
D Alene deltagelse i kursus lørdag, inkl. morgenmad og frokost	kr. 1.000
E Alene deltagelse i generalforsamling søndag, inkl. morgenmad	kr. 0

"Landsforeningen af Forsvarsadvokater
Formand Henrik Stagetorn
St. Strandstræde 21
1255 København K

JUSTITSMINISTERIET

Dato: 20. jan. 2011
Sagsnr.: 2011-730-1274
Dok.: EHL 41103

Kære Henrik Stagetorn

Tak for landsforeningens brev om sagsomkostninger i straffesager.

I brevet anfører landsforeningen bl.a., at der er behov for at få set på spørgsmålet om de undertiden meget store udgifter til undersøgelser, som politiet rekvirerer hos eksterne eksperter. Landsforeningen anfører i den forbindelse, at pålæg om betaling af meget store sagsomkostninger kan være ødelæggende for den dømtes resocialisering, og opfordrer til, at der nedsættes et udvalg med henblik på en gennemgribende reform af reglerne på området.

Jeg kan oplyse, at jeg ligeledes har modtaget en henvendelse fra Advokatrådet om sagsomkostninger i straffesager. Henvendelsen vedlægges til orientering.

Som du selv nævner, blev der for nogle år siden nedsat en arbejdsgruppe under Justitsministeriet, hvori Rigsadvokaten og Rigspolitiet også deltog.

Arbejdsgruppen havde til opgave at se på tre ting: For det første om det var muligt administrativt at præcisere over for politikredsene, hvornår en udgift må anses for "nødvendig", jf. retsplejelovens § 1008, for det andet hvordan man i højere grad kunne sikre domstolskontrol af sagsomkostningerne i forbindelse med behandlingen af straffesagen, og for det tredje om der var grundlag for takstmæssigt at standardisere flere typer af udgifter i straffesager.

Jeg er enig med landsforeningen i, at spørgsmålet om sagsomkostninger i straffesager indeholder ganske væsentlige aspekter, både i relation til retssikkerheden for de dømte og i forhold til spørgsmålet om mulighederne for efterfølgende resocialisering.

I den forbindelse kan det oplyses, at den omtalte arbejdsgruppe, hvis arbejde tidligere har været sat i bero i en periode, i de kommende måneder vil færdiggøre det arbejde, som fortsat udestår. Jeg har desuden anmodet arbejdsgruppen om at fremskaffe oplysninger, som vil kunne danne grundlag for en mere principiel vurdering af

spørgsmålet om den gældende ordning med hensyn til betaling af sagsomkostninger i straffesager.

Herudover vil jeg sørge for, at arbejdsgruppen inden færdiggørelsen af sit arbejde i de kommende måneder indbyder såvel Landsforeningen af Forsvarsadvokater og Advokatrådet til et møde med henblik på at drøfte de pågældende problemstillinger nærmere.

Med venlig hilsen
Lars Barfoed"

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen
Civilkontoret

Amagertorv 11
14. december 2010

Vedr.: Sagsnr. 2010-440-0307. Høring over Justitsministeriets udkast til bekendtgørelse om advokater, der kan beskikkes i visse sager om indgreb i meddelelshemmeligheden, og bekendtgørelse om advokater, der kan beskikkes i sager om fravigelse af forsvarerens og sigtedes ret til aktindsigt efter retsplejelovens § 729 c.

Justitsministeriet har med mail af 7. december 2010 anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse vedr. ovennævnte høring.

Materialet har været udsendt til Landsforeningens bestyrelse, der bemærker, at den tidligere har udtrykt betænkeligheder ved beskikkelsesperioder for kun 2 år ad gangen. Bestyrelsen henviser til sit høringssvar af 22. juni 2009 om bekendtgørelse om særlige advokater, der kan beskikkes i visse sager om administrativ udvisning af udlændinge (sagsnr. 2009-449-0245). Bestyrelsen anførte dengang, at den valgte periode er kortere end ved andre hverv, hvor advokater kan beskikkes, og man kunne få den tanke, at den særlig korte periode kan benyttes til at stryge de advokater af listen, der laver for meget bøvl.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 11
14. januar 2011

Vedr.: Sagsnr. 2010-730-1206. Høring over udkast til forslag til lov om ændring af retsplejeloven (Udvidet adgang til at anvende anonyme vidner).

Ministeriet har med mail af 22. december 2010 fremsendt ovennævnte høring og anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse, der skal foreligge senest den 17. januar 2011.

Materialet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der advarer mod det foreslåede.

Det fremgår af de gældende regler, at anonym vidneførsel kun kan tillades, hvis det må antages at være uden betydning for tiltaltes forsvar, at tiltalte ikke får kendskab til vidnets identitet, jfr. § 856, stk. 2, indledningsvis.

Efter forslaget ønskes der nu også adgang til, at domstolene kan tillade anonym vidneførsel for personer, der ikke er såkaldte tilfældighedsvidner.

Det er overordentligt betænkeligt, idet det reelt kun er tiltalte, der vil kunne redegøre for, om det pågældende vidne kan have usaglige motiver til at afgive en belastende forklaring. Det er, hvis vidnet har usaglige grunde til at afgive en belastende forklaring, ikke noget værn mod urigtige forklaringer og domfældelser, at retten eller parterne afhører vidnet om det nærmere kendskab til den tiltalte, modsat lovforslagets bemærkninger side 8. Det bemærkes i denne forbindelse, at andre hensyn end relationen til den tiltalte muligt heller ikke bliver afdækket, f.eks. vidnets relationer til en evt. forurettet eller tilhørsforhold til en konkurrerende sammenslutning.

Landsforeningen kan henvise til Retsplejerådets betænkning nr. 1056/1985 om anonyme vidner m.v., side 30, hvori der bl.a. var anført følgende:

”Hemmeligholdelsen af vidnets identitet vil berøve tiltalte muligheden for at oplyse retten om, at det pågældende vidne har usaglige motiver til at afgive belastende vidneudsagn om tiltalte. Samtidig medfører muligheden for anonymisering en forøget

risiko for, at personer, der ønsker at få ram på en anden, vil komme med falske anmeldelser og vidneforklaringer gående ud på f.eks., at den pågældende i et helt eller delvist opdigtet omfang har medvirket ved salg af narkotika. Gennem anonymisering vil et sådant eventuelt vidne kunne opnå vidt spillerum for sine beskyldninger, og tiltalte og forsvareren vil have forringede muligheder for at imødegå forklaringen.”

Landsforeningen savner i bemærkningerne til lovforslaget fuldstændigt eksempler på, at der har været en reel begrundelse for vidners angst ved at afgive forklaring. Man har i øvrigt valgt at fremsætte forslaget uden at forelægge det for de faste udvalg, der beskæftiger sig med strafferetspleje, trods at det har en indgribende betydning for den tiltalte.

Der er således ikke anført nogen nærmere konkret begrundelse for Justitsministeriets overvejelser i forslagets side 16, næstsidste afsnit.

Landsforeningen finder, at den redegørelse, Rigsadvokaten ifølge lovforslaget er i færd med at udarbejde, i stedet bør udbygges, således at politiet i forbindelse med efterforskning og ved afhøring af eventuelle vidner foretager tiltag i forhold til de eventuelle vidner, således at vidnernes tryghed - også i forbindelse med at skulle afgive forklaring i retten - øges.

Vidners generelle frygt for at afgive vidneforklaring bør således imødegås med oplysning - herunder oplysning om, at det er uhyre sjældent, at vidner lider overlast efter at have afgivet forklaring enten til politiet eller senere i retten.

Landsforeningen frygter, at anonym vidneførsel vil blive alt for udbredt, hvis lovforslaget vedtages. De valgte formuleringer i lovforslaget og bemærkningerne er så upræcise, at det kan risikere at blive en glidebane for udbredt anvendelse af anonyme vidner, eksempelvis at kriteriet skal være: "en samlet vurdering af sagens omstændigheder", ligesom fjernelse af kravet om, at vidnet risikerer at blive udsat for alvorlig fare, svækker hensynet til tiltaltes retsbeskyttelse, og Landsforeningen frygter således, at lovforslaget vil forøge risikoen for urigtige domfældelser.

Det bemærkes, at man har glemt at konsekvensændre i de følgende bestemmelser, i og med at man foreslår indskudt et nyt stykke 3 i § 856. Det gælder for de nugældende § 856, stk. 4-9.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 11
14. januar 2011

Vedr.: Sagsnr. 2010-730-1180. Høring over udkast til forslag til lov om ændring af retsplejeloven (Forenkling af bødesagsprocessen).

Ministeriet har med mail af 21. december 2010 fremsendt ovennævnte høring og anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om en udtalelse, der skal foreligge senest den 17. januar 2011.

Materialet har været forelagt Landsforeningens bestyrelse, der er enig med Justitsministeriet i, at det er væsentligt at sikre, at straffesagers behandling lever op til grundlæggende retssikkerhedshensyn i forhold til den person, der er mistænkt for en strafbar handling, og som risikerer at blive pålagt en straf.

Foreningen er således enig i, at det må være en domstolsopgave at træffe afgørelse herom, med mindre der sker en udtrykkelig bødevedtagelse.

I det fremsendte udkast svækker man imidlertid på reglerne for forkyndelse i § 896 a, idet retten blot med almindeligt brev kan underrette den tiltalte om, at han selv må bede om et retsmøde inden 14 dage efter, at retten har afsendt brevet.

Skal sagen genoptages, skal den domfældte efter forslagets § 987, stk. 2, bl.a. godtgøre, at brevet ikke rettidigt er kommet til domfældtes kundskab.

Det må give anledning til undren, at ministeriet har valgt ikke at afvente de overvejelser, der måtte komme fra den arbejdsgruppe, der skal komme med forslag til revision af forkyndelsesreglerne.

Foreningen har tidligere gjort opmærksom på, at postbesørgelse ikke foregår så uproblematisk, som myndighederne tror, samt at mange sigtede lever under boligforhold med mindre faste adresser.

Der er således en vis grad af sandsynlighed for, at fremsendte breve fra retten ikke når frem. Der kan selv med korrekt adressering være problemer, idet postvæsenet

jævnligt fejlfleverer breve. Det er ikke rimeligt at pålægge de sigtede/tiltalte bevisbyrden for, at de ikke har modtaget brevet rettidigt. Foreningen har således betænkeligheder ved det foreslåede.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 12/2011

Færdselsloven - Spirituskørsel - Små knallerter - Klageretten - Genoptagelse

Færdselslovens § 53 og § 117 c

T blev i 2009 idømt 10 dages fængsel for i gentagelsestilfælde at have kørt på en lille knallert med en promille på 2,72. Anklagemyndigheden ankede til skærpelse, og Østre Landsret tillagde nogle endnu ældre domme gentagelsesvirkning og fastsatte straffen til 40 dage.

T nåede at afsone straffen (med fodlænke), inden sagen blev genoptaget på foranledning af anklagemyndigheden. Baggrunden var, at Vestre Landsret var kommet til et andet resultat end Østre Landsret. Nedenfor er gengivet den genoptagne sag, hvor byrettens dom blev stadfæstet.

ØL 15. afd. a.s. S-3436-10, 9/12 2010

"Ved Østre Landsrets dom af 20. april 2009 blev tiltalte T for overtrædelse af færdselsloven § 117 c idømt fængsel i 40 dage samt en bøde på 500 kr. Landsretten lagde ved dommen til grund, at tiltaltes kørsel måtte betragtes som en 6. gangs kørsel. Landsretten ændrede derved byrettens dom, ved hvilken det var lagt til grund, at der var tale om en 3. gangs kørsel.

Efter afsigelsen af Vestre Landsrets dom af 30. juni 2010 (V.L. S-0714-10), hvor landsretten lagde til grund, at spørgsmålet om gentagelsesvirkning ved overtrædelse af færdselslovens § 117 c skal afgøres efter straffelovens § 84, stk. 3, har domfældte T efter at anklagemyndigheden havde underrettet ham om muligheden herfor, indbragt Østre Landsrets afgørelse for Den Særlige Klageret med påstand om genoptagelse.

Ved Den Særlige Klagerets kendelse af 9. november 2010 blev sagen herefter genoptaget.

Domfældte og anklagemyndigheden har herefter samstemmende påstået byrettens dom stadfæstet.

Landsrettens begrundelse og resultat

Idet landsretten tiltræder, at det af domfældte begåede forhold må betragtes som et 3. gangs tilfælde, stadfæster landsretten byrettens dom.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen mod T stadfæstes.

Statskassen skal betale samtlige sagens omkostninger for landsretten."

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer, at han kan meddele:

".. at Statsadvokaten allerede har meddelt, at man accepterer et rejst godtgørelseskrav udregnet efter de sædvanlige takster."

Landsforeningens Meddelelse 13/2011

Vold mod fodboldommer - Betinget straf

Straffelovens § 56 og § 244

Den 18-årige T havde taget halsgreb og skubbet til en fodboldommer. 20 dages fængsel, som flertallet gjorde betinget efter forholdets karakter og T's gode personlige forhold (dissens for ubetinget straf). Landsretten stadfæstede énstemmigt flertallets resultat.

ØL 21. afd. S-2182-10, 12/12 2010

T på 18 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 244, ved i maj 2010 på en fodboldbane at have taget fat om halsen og efterfølgende skubbet F - der fungerede som dommer i en fodboldkamp, hvori T deltog - i brystet.

Forhold 2 blev frafaldet af anklagemyndigheden og drejede sig om en overtrædelse af ordensbekendtgørelsen.

Anklagemyndigheden påstod fængselsstraf. T, der var ustraffet, erkendte sig delvis skyldig.

F og en klubformand N afgav vidneforklaring, der udførligt er refereret i dommen.

T erkendte skub, men nægtede halsgreb. Han var utilfreds med, at dommeren ikke havde fløjtet kampen af, inden modstanderne udlignede til 3-3. Dommeren stod stadig på benene efter skubbet.

De to vidner forklarede om halsgrebet, der efter F's forklaring varede 1-2 sekunder, idet den pågældende kom bagfra og med sin arm lavede en "krog" om halsen på vidnet. Der var ingen vejrtrækningsproblemer. Vidnet fik vristet sig fri og vendt rundt. T stod foran ham og skubbede ham i brystet.

Klubformanden havde fra F hørt, at det var spilleren med nr. 3, og havde selv set en person lave en bevægelse op mod dommerens hals (stærkt forkortet referat, ER).

Efter lægeattesten var der ingen rødmen eller hævelse på halsen, men ømhed ved brystet.

Byretten lagde vægt på F's troværdige forklaring og fandt T skyldig efter anklageskriftet.

"Straffen:

To voterende stemmer for at fastsætte straffen til fængsel i 20 dage, som skal gøres betinget med vilkår om prøvetid på 1 år fra endelig dom.

Disse voterende har lagt vægt på forholdets karakter samt tiltaltes gode personlige forhold.

En voterende finder, at straffen bør fastsættes til ubetinget fængsel i 20 dage. Denne voterende har lagt vægt på forholdets karakter, herunder at der er tale om udøvelse af vold begået over for en fodbolddommer som følge af dennes udøvelse af sit hverv og finder herefter, at der ikke er grundlag for at gøre straffen helt eller delvis betinget, herunder ej heller med vilkår om samfundstjeneste.

Der afsiges dom i overensstemmelse med stemmeflertallet, jf. retsplejelovens § 216, og straffen fastsættes til fængsel i 20 dage efter straffelovens § 244.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2."

Betingelserne omfattede 1 års prøvetid.

Anklagemyndigheden ankede til skærkelse. T påstod stadfæstelse.

T oplyste, at han stadig arbejdede i et supermarked, mens han ledte efter en læreplads som maler. Han boede stadig hjemme hos sine forældre.

"Landsrettens begrundelse og resultat

Strafudmålingen findes passende.

Volden er udøvet af en fodboldspiller over for kampens dommer i forbindelse med kampen som følge af dommerens udøvelse af sit hverv. Straffen bør derfor som udgangspunkt fastsættes som ubetinget straf. Der henvises herved til dommene UfR 1996, s. 4 og UfR 2006, s. 379. Under hensyn til voldsudøvelsens meget begrænsede karakter og omfang samt de meget begrænsede følger af voldsudøvelsen sammenholdt med tiltaltes gode personlige forhold tiltræder landsretten, at straffen undtagelsesvis er gjort betinget på vilkår som sket.

Landsretten stadfæster derfor dommen."

Landsforeningens Meddelelse 14/2011

Udlændingeloven - Udvisning, tvangsmæssig ikke mulig - Tålt ophold - Menneskerettigheder

Udlændingelovens § 34 og § 42 a, stk. 8

Iraneren I, der i 2006 blev idømt 1½ års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 191 og udvist i 10 år, var efterfølgende i Flygtningenævnet, hvor man fastslog, at han ikke risikerede forfølgelse efter konventionen. Det forhold, at han havde en bror her og andre søskende uden for Iran og havde boet i Danmark siden 1993, førte ikke til, at han kunne få opholdstilladelse på trods af udvisningsdommen. Men da han risikerede forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, kunne han ikke udsendes tvangsmæssigt.

En måned efter nævnets afgørelse i 2008 blev I pålagt meldepligt i Sandholmløjren en gang om ugen.

Efter en ændring af udlændingelovens § 42 a, stk. 8, traf myndighederne i februar 2009 afgørelse om, at I fortsat skulle være indkvarteret i Sandholm, men nu på skærpede vilkår for udlændinge på tålt ophold.

I anlagde sag mod myndighederne i oktober 2009 og fik fri proces til et anerkendelsessøgsmål, og sagen blev henvist til landsretten, der imidlertid frifandt myndighederne for opretholdelse af de restriktive vilkår.

Dommen er på 24 sider og forventes indbragt for Højesteret. Da den har principiel betydning for de øvrige udlændinge på tålt ophold, bringes der uddrag af dommen nedenfor.

ØL 1. afd. nr. B-3490-09, 7/1 2011

Vedr. de personlige forhold henvises der til præmisserne nedenfor.

De skærpede vilkår for det tålte ophold efter udlændingelovens § 42 a, stk. 8, fremgår af dommen side 4 f:

"Nye regler vedrørende indkvartering for personer på tålt ophold

Det fremgår af din sag, at du befinder dig i Danmark på tålt ophold.

Den 3. april 2008 traf Flygtningenævnet beslutning om, at du skal udrejse af Danmark, men at du ikke kan udsendes tvangsmæssigt til Iran eller til et land, hvor du ikke er beskyttet mod videresendelse til Iran, jf. udlændingelovens § 31.

Nye regler for indkvartering

Den 31. december 2008 trådte lov nr. 1397 af 27. december 2008 i kraft. Loven betyder blandt andet ændringer i reglerne vedrørende indkvartering for personer på tålt ophold.

De nye regler medfører, at personer på tålt ophold skal bo i Center Sandholm og som udgangspunkt overnatte dér.

Udlændingesservice har i anledning af de nye regler set på din sag. Udlændingesservice finder fortsat, at du skal være indkvarteret i Center Sandholm.

Du må derfor kun overnatte andre steder med tilladelse fra Udlændingesservice.

Udlændingesservice kan give tilladelse til overnatning uden for Center Sandholm i tilfælde af:

- Weekendbesøg hos herboende nærmeste familie
- Alvorlig sygdom i den nærmeste familie
- Indlæggelse på hospital
- Besøg hos venner i forbindelse med højtider, fødselsdage m.v.

...

Kontrol af overholdelse af flyttepåbud

Udlændingesservice skal kontrollere, at du opholder dig i Center Sandholm.

Politiet giver besked til Udlændingesservice, hvis du ikke overholder din meldepligt, eller hvis politiet har grund til at tro, at du ikke opholder dig på centeret.

Dansk Røde Kors melder dig udeblevet, hvis du ikke opholder dig i Center Sandholm. Udlændingesservice kontrollerer, om du er meldt udeblevet.

Hvis Udlændingesservice får oplysninger om, at du ikke overholder din meldepligt eller opholder dig i Center Sandholm, foretager vi en konkret vurdering af, om du har undladt at tage ophold i Center Sandholm.

Konsekvensen kan være, at Udlændingesservice anmelder sagen til politiet med henblik på, at der indledes en straffesag. Du kan straffes med bøde eller under skærpede omstændigheder med fængsel indtil 1 år, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1.

...

Begrundelse

Udlændingesservice har ved afgørelsen lagt vægt på Flygtningenævnets beslutning af 3. april 2008.

Udlændingesservice har endvidere lagt vægt på, at du i henhold til dom fra Københavns Byret af 8. juli 2005 er udvist af Danmark med indrejseforbud gældende i 10 år. Østre Landsret stadfæstede dommen den 23. juni 2006.

Ifølge vores oplysninger har du en herboende bror og en tidligere ægtefælle.

Retten har ved dommen om udvisning taget stilling til, hvorvidt de humanitære hensyn, som nævnt i udlændingelovens § 26, herunder din tilknytning til din herboende bror og din tidligere ægtefælle, bør føre til, at der ikke træffes afgørelse om udvisning.

Udlændingesservice finder på denne baggrund ikke, at der foreligger sådanne særlige grunde, der taler imod, at du skal opholde dig i Center Sandholm.

Klagevejledning

Du kan ikke påklage denne afgørelse, jf. udlændingelovens § 46, stk. 2.

Andre oplysninger

I Center Sandholm vil du modtage kost på centeret, kontante ydelser, såfremt du i øvrigt er berettiget hertil, samt nødvendig sundhedsbehandling."

Samtidig skærpede Rigspolitiet den allerede fastsatte meldepligt fra én gang om ugen til tre gange om ugen, mandag, onsdag og fredag kl. 10.

Ministeriet stadfæstede afgørelserne.

Af skriftvekslingen for retten fremgik i øvrigt, at der i november 2009 befandt sig 32 udlændinge på tålt ophold, heraf 7 som følge af udelukkelsesgrundene i Flygtningekonventionens art. 1 F, mens resten var blevet udvist enten administrativt eller ved dom.

3 af de 7 havde tilladelse til privat indkvartering. Blandt de 25 var 19 i Sandholm, 3 frihedsberøvet, 2 forsvundet og én anbragt andetsteds på grund af psykisk sygdom.

Tallene var lidt ændrede i december 2009, dommen side 8.

Dommen redegør i det følgende fyldigt for ændringslovens motiver og parternes anbringender.

Fra side 22 kommer landsrettens begrundelse og resultat.

"Ved ændringen af udlændingeloven i 2002 indsattes bestemmelsen i lovens § 42 a, stk. 8, hvorefter Udlændingetjenesten, medmindre særlige grunde taler herimod, træffer afgørelse om, at udlændinge, der er meddelt afslag på en ansøgning om asyl, men som ikke kan udsendes af landet som følge af udlændingelovens forbud mod refoulement (udlændinge på såkaldt tålt ophold), skal tage ophold på et bestemt indkvarteringssted. Ifølge bemærkningerne til lovforslaget er kravet om ophold på et bestemt indkvarteringssted nødvendig for at sikre, at udlændinge på tålt ophold opholder sig på steder, som er myndighederne bekendt, herunder for at sikre udsendelse af de pågældende, så snart der bliver mulighed herfor.

Ved ændringen af udlændingeloven i 2008 skærpedes reglerne om meldepligt i lovens § 34, stk. 3, og bestemmelsen i lovens § 42 a, stk. 8, præciseredes, ligesom der indførtes bestemmelse om kontrol med overholdelse af påbud om at tage ophold på et bestemt indkvarteringssted. Ifølge bemærkningerne til lovforslaget tilsiger hensynet til den nationale sikkerhed og offentlige orden, at udlændinge på tålt ophold underlægges en skærpet meldepligt og i videst muligt omfang pålægges personligt at melde sig til politiet dagligt, således at politiet sikres mulighed for at få en helt aktuel viden om de pågældendes opholdssted herunder for at kunne udsende de pågældende, så snart muligheden herfor måtte opstå.

Kun undtagelsesvist, og kun hvis det i det konkrete tilfælde findes helt ubetænkeligt, vil det kunne komme på tale, at Udlændingetjenesten ikke træffer afgørelse om, at en udlænding på tålt ophold skal tage ophold i Center Sandholm.

Landsrettens prøvelse af afgørelserne om I's opholds- og meldepligt skal ske på grundlag af I's forhold på tidspunkterne for myndighedernes afgørelser, idet det dog ikke i prøvelsen er udelukket at inddrage I's efterfølgende forhold, hvis disse kan belyse, om de administrative afgørelser var rigtige eller forkerte, da de blev truffet.

I, der er iransk statsborger, kom i 1993 som 21-årig til Danmark, hvor han året efter fik opholdstilladelse under henvisning til herboende ægtefælle, som han i 2004 blev skilt fra. Han har gennem årene lært sig dansk og været i forskellige arbejdsforhold, og han har en kæreste, men ingen børn, og af familie her i landet har han alene en bror. Ved Østre Landsrets anke dom af 23. juni 2006 blev I for narkotikakriminalitet idømt fængsel i 1 år og 6 måneder samt udvist af landet med indrejseforbud i 10 år. Ved Flygtningenævnets afgørelse af 3. august 2008 lagde nævnet til grund, at I opfyldte betingelserne for at få meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, men nævnet fandt ikke, at der forelå sådanne særlige grunde, at opholdstilladelse kunne gives på trods af dommen om udvisning, jf. udlændingelovens § 10, stk. 3.

Udlændingesservices afgørelse af 16. februar 2009 om I's pligt til fortsat at tage ophold i Center Sandholm og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations afgørelse af 29. september 2009 om I's pligt til tre gange ugentligt at melde sig hos politiet i Center Sandholm udgør ikke en frihedsberøvelse af I, idet han, der som udgangspunkt skal overnatte i Center Sandholm, i øvrigt frit kan færdes uden for centret. Afgørelserne indebærer imidlertid en begrænsning i I's bevægelsesfrihed som omhandlet i artikel 2 i 4. tillægsprotokol til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Der tilkommer udlændingemyndighederne et skøn ved vurderingen af, om kravene om opholds- og meldepligt er hensigtsmæssige og står i rimeligt forhold til det tilstræbte formål. Landsretten finder, at Udlændingesservices og ministeriets afgørelser om I's opholds- og meldepligt ikke er i strid med artikel 2 i 4. tillægsprotokol til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og finder ikke i øvrigt grundlag for at tilsidesætte de skøn, der blev udøvet ved de pågældende afgørelser.

Landsretten tager derfor frifindelsespåstandene fra Udlændingesservice og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration til følge."

Resten vedrører sagsomkostninger, hvor statskassen skulle betale til de sagsøgte myndigheder.

- oo0oo -

I beskrev nærmere sin indkvartering (på ubestemt tid) således (dommen side 15):

"Han har endvidere ikke sit eget private rum, men deler et 25 m² værelse (inklusive toilet og køkken) med tre fremmede mænd, og personalet på Center Sandholm har nøgle og fri adgang til værelset. Han er ikke berettiget til selv at lave mad, men er underlagt den vederlagsfri bespisningsordning på Center Sandholm og de faste åbningstider i kantinen tre gange om dagen. De øvrige mænd på værelset, som ikke er på tålt ophold, har tilladelse til og økonomiske midler til selv at lave mad på værelset."

Landsforeningens Meddelelse 15/2011

Asyl - Udelukkelsesgrunde i medfør af Flygtningekonventionens art. 1 F a og b

Udlændingelovens § 7 og § 10

I to tidligere oversigter, Lf.Medd. 19/2006 og 101/2008, er ovennævnte emne behandlet. Her følger nogle nye sager fra Flygtningenævnet. Hverken udlændingenummer eller dato for nævnsafgørelsen kan medtages i referatet. Der kan dog for nogle af afgørelserne henvises til længere referater i de årlige beretninger fra Flygtningenævnets formandskab.

Senest refererede afgørelse i de tidligere artikler var en sag fra 2008 om en iraker, der ansås omfattet af udelukkelsesgrundene, men havde opholdstilladelse på andet grundlag og i øvrigt ikke kunne udsendes tvangsmæssigt. Den er siden refereret i årsberetningen 2008, side 193.

Nye afgørelser:

- 1) **Flygtningenævnet 2009, § 7, men omfattet af art. 1 F b. Tålt ophold**
 Iransk statsborger, der var kommet hertil som kvoteflygtning i 1990, men siden blev straffet både for røveri og lov om euforiserende stoffer med 2 års fængsel og udvisning i 10 år. Der var derudover adskillige tidligere overtrædelser af lov om euforiserende stoffer. Udlændingesservice besluttede, at han ikke kunne udsendes tvangsmæssigt, men han kunne heller ikke få asyl, idet han efter sin egen forklaring havde deltaget i 17 - 18 likvideringer af revolutionsgardister, da han var 17-18 år. Nævnet traf i 2005 afgørelse om, at han var omfattet af art. 1 F b (se artiklen fra 2008, pkt. 19). Sagen blev videresendt til SAIS med henblik på efterforskning. Statsadvokaturen fandt ikke, at hans ret upræcise og vidtløftige forklaringer kunne danne grundlag for efterforskning. Sagen blev genoptaget ved nævnet, der lagde den hidtidige forklaring til grund, hvorfor han fortsat var omfattet af udelukkelsesgrundene, men han kunne ikke udsendes tvangsmæssigt. (Årsberetning 2009.239)
- 2) **Flygtningenævnet 2009, § 7, men omfattet af art. 1 F b. Tålt ophold**
 Afghansk statsborger havde som 15-årig stukket sin broders drabsmand ihjel i Iran efter forudgående planlægning. Nævnet lagde Udlændingesservices afgørelse om, at ansøger var omfattet af § 7, stk. 2, til grund, men tiltrådte også, at han var udelukket fra opholdstilladelse efter art. 1 F b. Han kunne ikke udsendes tvangsmæssigt. (Årsberetning 2009.241)
- 3) **Flygtningenævnet 2010, § 7, stk. 1 - Anvendelse af art. 1 F b forkastet**
 Statsborger fra Bangladesh, medlem af forbudt parti, der af myndighederne blev beskyldt for at stå bag nogle bombeattentater. Nævnet lagde imidlertid til grund, at der ikke var noget holdepunkt for at antage, at han havde begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse i hjemlandet. Han havde alene deltaget i en række

møder. Han ville ved en tilbagevenden være i reel risiko for asylbegrundende forfølgelse som følge af sit daværende medlemskab.

(Utrykt)

4) **Flygtningenævnet 2010, § 7, stk. 2 - Anvendelse af art. 1 F b forkastet**

Statsborger fra Afghanistan, nu voksen med en noget usikker alder, havde under et slagsmål for nogle år tilbage skubbet A i brystet, så denne faldt og slog hovedet mod væggen og døde. Fængslet 18 - 19 måneder, hvorefter han flygtede, da Taleban mistede magten. Frygtede hævn fra A's sønner. Ved en senere lejlighed angreb de ham med en 1½ cm lang kæp, hvorefter han skød en af dem i maven.

Nævnet lagde til grund, at dødsfaldet var en upåregnelig følge, og at forholdet ikke havde den tilstrækkelige grovhed til at kunne henføres under art. 1 F, og efter en proportionalitetsafvejning fandtes forholdet heller ikke at kunne henføres under udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2.

Nævnet fortsatte:

"Vedrørende den seneste episode i 2009, hvorunder ansøgeren skød en af A's sønner i maven, lægger nævnet vægt på ansøgerens forklaring om, at handlingen fandt sted for at afværge et påbegyndt angreb fra sønnerne og svogeren, og at der var tale om kulminationen på et optrappet forløb med forudgående verbale og fysiske trusler på livet. Nævnet lægger også vægt på ansøgerens forklaring om, at han i forsvarsøjemed alene havde til hensigt at ramme den pågældende i benet, samt at der ikke er oplysninger om, hvorvidt den pågældende rent faktisk er afgået ved døden eller eventuelt alene blev lettere såret.

Handlingen findes herefter ikke at have en sådan grovhed, at den ville udelukke opholdstilladelse efter Flygtningekonventionens art. 1F.

Efter en konkret og samlet vurdering findes der dernæst, også henset til den manglende mulighed for at opnå alternativ beskyttelse, at foreligge sådanne særlige grunde, at der til trods for bestemmelsen i § 10, stk. 2, nr. 2 kan gives opholdstilladelse.

Flygtningenævnet meddeler derfor ansøgeren tilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2."

(Utrykt)

5) **Flygtningenævnet 2010, § 7, stk. 2 - Anvendelse af art. 1 F b forkastet**

Afghansk ægtepar, hvor manden under et skænderi havde slået A oven i hovedet med et hakkeskaft, efter at A selv havde tildelt ansøger spark og knytnæveslag. Ansøger havde ikke forsæt til at slå A ihjel, men konstaterede kort efter, at han var død. Selv om ansøger havde udbygget sin forklaring om A's angreb, blev ansøger (og ægtefællen) tildelt opholdstilladelse efter § 7, stk. 2, idet

Udlændingesservice tilkendegav, at manden isoleret set var omfattet af § 7, stk. 2, hvilket nævnet lagde til grund.

"Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer herunder navnlig den omstændighed, at den mandlige ansøger efter det foreliggende alene må antages at have slået A i hovedet én gang med et træskaft til en hakke, og har bestridt at have haft forsæt til manddrab, finder Flygtningenævnet ikke, at dette forhold har en sådan grovhed, at forholdet med sikkerhed kan henføres under Flygtningekonventionens artikel 1 F (b).

Uanset at forholdet isoleret set vil kunne henføres under udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, jf. § 22, nr. 6, finder Flygtningenævnet efter en proportionalitetsafvejning, at der foreligger sådanne særlige grunde, at der til trods for bestemmelsen i § 10, stk. 2, nr. 2, kan gives opholdstilladelse."

(Utrykt)

6) **Flygtningenævnet 2011, § 7, stk. 2 - Anvendelse af art. 1 F b forkastet**

Statsborger fra Afghanistan, uledsaget mindreårig. Ansøger havde efter en jordkonflikt som 15-årig opsøgt farbror for at få hjælp efter faderens død, men overfaldt farbror med en kæp som følge af fornærmende udtalelser mod den afdøde far. Farbrors familie havde efterfølgende ledt efter ham i Pakistan, hvortil han flygtede.

Nævnet anså ansøger for omfattet af § 7, stk. 2, og fortsatte:

"Efter en samlet vurdering af ansøgerens forklaringer, hvorefter ansøgeren har tildelt farbroderen tre til fire slag med en kæp, med det resultat at farbroderen brækkede begge arme, sammenholdt med at ansøgeren på gerningstidspunktet kun lige var fyldt 15 år, finder Flygtningenævnet ikke, at forholdet har en sådan grovhed, at forholdet med sikkerhed kan henføres under Flygtningekonventionens artikel 1 F(b),

Efter en samlet vurdering af den udøvede vold imod farbroderen, sammenholdt med ansøgerens alder, finder Flygtningenævnet ej heller tilstrækkeligt grundlag for at antage, at den beskrevne vold ville kunne medføre en ubetinget frihedsstraf for ansøgeren. Flygtningenævnet finder herefter ikke, at ansøgeren kan nægtes opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 10, stk. 2, nr. 2, jr. § 22, nr. 6."

(Utrykt)

Landsforeningens Meddelelse 16/2011

Asyl - Menneskerettigheder - Sri Lanka - Dansk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 3

9 tamilske asylsøgere anlagde sag mod Danmark ved Menneskerettighedsdomstolen. De havde alle oplyst at have haft forbindelse med oprørsbevægelsen De Tamilske Tigere og frygtede overgreb fra myndighederne ved en hjemsendelse. Nedenfor refereres kort en afgørelse vedr. en kvinde født i 1972, der havde indgået ægteskab med en herboende tamil, som i 2004 tog til Colombo for at deltage i vielsen. Året efter blev hun familiesammenført, men i 2006 blev opholdstilladelsen inddraget som følge af parrets separation. 8 måneder efter søgte hun om asyl. Da hun fik afslag herpå, klagede hun til Menneskerettighedsdomstolen, der imidlertid ikke fandt, at der forelå en krænkelse, hverken af art. 3 eller art. 2 og 8, som også blev påberåbt.

TN mod Danmark, app. 20594/08, 20/1 2011

TN gjorde i forbindelse med sin asylansøgning af 1/11 2006 gældende, at ægteskabet havde været arrangeret, og så snart hun ankom til Danmark, havde ægtefællen taget hendes pas fra hende og været voldelig, så hun måtte flygte til et krisecenter. Hun havde ikke andre slægtninge i hjemlandet, bortset fra en søster, som hun ikke havde hørt fra siden tsunamien i 2004. Både Udlændingetjeneste og Flygtningenævnet gav afslag på asyl, selv om hun dels frygtede mandens familie i Colombo, dels myndighederne som følge af, at hun havde deltaget i kamphandlinger for LTTE, mens hun var 16-18 år.

Nævnet fandt hverken TN omfattet af udl. § 7, stk. 1 eller 2. Der var ikke anledning til at antage, at hun ville blive forfulgt som følge af medlemskabet af LTTE (Tigerne) - et medlemskab, der ophørte i 1995 og ikke siden havde givet problemer. Konflikten med ægtefællen var privatretlig, og der var ikke grund til at tro, at myndighederne ikke havde evne eller vilje til at beskytte hende, om nødvendigt.

TN opnåede opsættende virkning med hensyn til udsendelse efter Rule 39 i april 2008, men hun fik afslag på genoptagelse i Flygtningenævnet i juni 2009, uanset at der blev henvist til en britisk sag ved Menneskerettighedsdomstolen, *NA mod Storbritannien*.

Nævnet udsatte imidlertid kort efter behandling af asylsager fra det nordlige Sri Lanka, incl. TN's sag. I marts 2010 gav man dog på ny afslag på genoptagelse af hendes sag. De, der kunne risikere noget ved en tilbagesendelse til Colombo, var unge tamiler fra det nordlige Sri Lanka, folk uden ID og uden tilknytning til Colombo.

TN var lovligt udrejst med eget pas, og hendes aktiviteter lå mange år tilbage. Hun havde ikke konkretiseret, hvem i svigerfamilien, der skulle have henvendt sig til myndighederne.

Menneskerettighedsdomstolen henviser også til *NA mod Storbritannien*, app. 25904/07, der indeholder udførlige baggrundsoplysninger. Domstolen refererede også senere oplysninger, bl.a. at regeringen i november 2009 havde besluttet, at alle flygtninge (IDP) nu kunne forlade de lejre, hvor de blev tilbageholdt. Senere rapporter afslørede dog, at lejrene stadig var overfyldte og savnede de mest basale fornødenheder. 11.000 personer mistænkt for LTTE-forbindelser blev stadig tilbageholdt i sikre lejre.

Derimod var grænsekontrollen i Colombo Lufthavn slækket, og det var ikke mere således, at man interesserede sig for, om de hjemvendte havde ar på kroppen.

Menneskerettighedsdomstolen fandt det mest hensigtsmæssigt at behandle anbringendet om krænkelse af art. 2 i forbindelse med vurderingen af art. 3 og nåede til, at klageren skulle sandsynliggøre, at der er en reel risiko, der skal foreligge på det tidspunkt, hvor domstolen behandler sagen. Man kan - i lighed med tidligere tilkendegivelser - ikke afvise, at det generelle voldsniveau i et land kan være på et sådant niveau, at enhver udsendelse vil være en krænkelse, men det er kun i de mest ekstreme tilfælde.

Der er også sager, hvor klagerne kan påvise at tilhøre grupper, som er særligt udsatte. Domstolen fastholder den konklusion, den nåede til i *NA mod Storbritannien*. Konkret i klagerens sag var der uanset hendes medlemskab af LTTE, der ophørte i 1995, intet der tydede på problemer med myndighederne, således fik hun udstedt pas i 2004 og forlod landet i 2005. Der var intet, der tydede på, at myndighederne efterfølgende havde kendskab til, at hun havde søgt asyl, og hun ville ikke blive deporteret fra et sted, som kunne anses for et center for indsamling af midler til LTTE.

Hun havde på intet tidspunkt været tilbageholdt eller registreret af myndighederne - modsat NA. Klageren havde således ikke sandsynliggjort, at hun ville pådrage sig myndighedernes interesse i Colombo Lufthavn. Det beroede på klagerens egne formodninger, at svigerfamilien skulle have henvendt sig til myndighederne. Der forelå således ikke en krænkelse af art. 3.

Klageren havde ikke tidligere over for de danske myndigheder påberåbt sig art. 8, hvorfor domstolen afviste at behandle denne del af klagen.

Derimod fik hun forsat opsættende virkning med udsendelsen, indtil det var afgjort, om sagen skulle kunne indbringes for Storkammeret.

- oo0oo -

Afgørelsen, der er på engelsk, fylder 21 sider. Samme dag er med samme slutresultat afgjort følgende sager: TN og SN app. 36517/08, SS og andre app. 54703/08, PK app. 54705/08 og NS app. 58359/08.

Landsforeningens Meddelelse 17/2011

Asyl - Menneskerettigheder - Grækenland som første asylland - Belgisk og græsk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 3 og 13

Storkammersagen, hvor Grækenland og Belgien blev dømt for overtrædelse af EMK art. 3 og 13 i forbindelse med behandling af en asylsag, hvor man tilbagesendte til Grækenland efter Dublin-konventionen.

MSS mod Belgien og Grækenland, app. 30696/09, 21/1 2011

Klageren MSS var en afghaner, der forlod hjemlandet i 2008 og kom ind i EU via Grækenland. I 2009 kom han videre til Belgien, der i henhold til Dublin-konventionen bad de græske myndigheder om at tage klageren tilbage. Klageren protesterede, dels på grund af de elendige vilkår for asylsøgende, dels fordi han risikerede at blive refouleret til hjemlandet, hvor han havde undgået at blive dræbt efter at have været tolk for luftstyrker stationeret i Kabul.

Klageren blev sendt tilbage til Grækenland den 15/6 2009. Han blev ved modtagelsen frihedsberøvet i et center, som han gjorde gældende var overfyldt og skadeligt for helbredet. Han blev løsladt den 18/9 2009 og var herefter henvist til at leve på gaden uden midler.

Han indbragte kort efter sagen for Menneskerettighedsdomstolen både mod Belgien og Grækenland. Sagen blev henvist til Storkammeret, og der var hovedforhandling den 1/9 2010.

Ved en flertalsafgørelse nåede Storkammeret til, at der i forhold til Grækenland forelå en krænkelse af art. 3 som følge af vilkårene for frihedsberøvelse og de efterfølgende levevilkår. Der var også en krænkelse af art. 13, idet klageren ikke havde adgang til effektive retsmidler hos den nationale myndighed.

Også for Belgiens vedkommende forelå der en krænkelse af art. 3 og 13 ved at have sendt klageren til et mangelfuldt asylsystem med den deraf følgende risiko med hensyn til den stedlige frihedsberøvelse og efterfølgende levevilkår og for, at klageren ikke havde haft effektive retsmidler mod udsendelsen.

Klageren blev tillagt 24.900 € i tort og derudover sagsomkostninger.

- 00000 -

Blandt de dissentierende dommere var den græske, men ikke den belgiske dommer. Afgørelsen har fået betydning for ca. 340 asylsøgende i Danmark, hvor udlændingemyndighederne havde besluttet tilbagesendelse til Grækenland efter Dublin-konventionen uden at give klagen opsættende virkning, hvorfor de asylsøgende eller deres advokater måtte bede Menneskerettighedsdomstolen give opsættende virkning efter Rule 39 i hver enkelt sag.

Landsforeningens Meddelelse 18/2011

Erstatning - Varetægt - Sagsomkostninger

Retsplejelovens § 1008 og § 1018 f

En erstatningssøgende E, der i en terrorsag havde været varetægtsfængslet i isolation i 1½ måned og som siden måtte opgive sit arbejde og gå på førtidspension, havde ikke fået medhold i, at sygdommen kunne føre til særskilt erstatning. Anklagemyndigheden ville have udgifter til helbredsundersøgelser og erklæringer refunderet af E, men fik ikke medhold heri.

Retten i Odense, nr. 10-4478/2010, 8/12 2010

Erstatningssøgende E blev sammen med 6 andre anholdt for terror i Odense den 5/9 2006. Han var varetægtsfængslet i isolation, indtil han blev løsladt af politiet den 27/10 2006. Påtale blev opgivet den 13/6 2007.

Han fik takstmæssig erstatning forhøjet med 200 % eller 147.600 kr. Hans øvrige erstatningskrav blev afvist.

Nedenstående tvist drejer sig udelukkende om, hvorvidt han skulle betale anklagemyndigheden sagsomkostninger som følge af, at hans erstatningssag havde affødt udgifter til Arbejdsskadestyrelsen på 7.000 kr. og til speciallæge med 13.500 kr.

Der var kommet det ud af erklæringerne, at hans méngrad var mindre end 5 % og erhvervsevnetabet mindre end 15 %, således at han ikke havde fået medhold i, at han skulle have godtgørelse herfor.

Det fremgik af de indhentede erklæringer, at E, der var flygtning og i hjemlandet havde været udsat for tortur, havde modtaget psykologbehandling og antidepressiv behandling efter løsladelsen den 27/10 2006. Lægerne fandt ikke, at der var årsagssammenhæng mellem varetægtsfængslingen og E's psykiske gener. Det kunne en varetægtsfængsling i 1½ måned i isolation ikke begrunde. Generne måtte tilskrives forudbestående og konkurrerende forhold. Det fremgik yderligere af sagen, at E i 2009 blev tilkendt førtidspension.

Anklagemyndigheden gjorde bl.a. gældende, at E ikke havde fået medhold og derfor skulle betale omkostningerne. Den beskikkede advokat gjorde bl.a. gældende, at E havde et legitimt krav på at få undersøgt, om det var følgevirkningerne efter anholdelsen og varetægtsfængslingen, der havde medført, at han nu var uarbejdsdygtig og havde fået tilkendt førtidspension.

Rettens begrundelse og afgørelse (side 7):

"Det fremgår af sagen, at E i 3 år forud for anholdelsen den 5. september 2006 havde arbejde i et slagteri. Efter løsladelsen den 27. oktober 2006 genoptog E arbejdet, men han kunne ikke klare det på grund af psykiske problemer. Det er oplyst, at han i juli 2009 blev tilkendt førtidspension.

Under hensyn hertil er det rettens opfattelse, at E havde et rimeligt krav på at få undersøgt, hvorvidt følgevirkningerne efter anholdelsen og varetægtsfængslingen var skyld i, at han ikke længere var i stand til at arbejde.

Arbejdsskadestyrelsen vurderede imidlertid den 8. oktober 2009, at E's varetægtsfængsling og anholdelse har medført en méngrad, der er mindre end 5 % og erhvervsevnetab, der er mindre end 15 %, idet Arbejdsskadestyrelsen lagde vægt på, at E efter ankomsten til Danmark i 1996 modtog behandling for forudbestående psykiske gener, og lagde vægt på, at E sad varetægtsfængslet i isolation fra 5. september til 27. oktober 2006, hvilket ikke kan have medført de gener, der nu er konstateret.

Uanset resultatet af Arbejdsskadestyrelsens vurdering finder retten, at E ikke skal betale de hermed forbundne udgifter, idet det ikke på forhånd kunne udelukkes, at de konstaterede lidelser kunne henføres til anholdelsen og varetægtsfængslingen.

Statskassen skal derfor afholde omkostningerne i forbindelse med forelæggelsen for Arbejdsskadestyrelsen.

Da E har fået medhold i sin påstand, skal statskassen betale sagens omkostninger herunder udgiften til den beskikkede advokat, der under hensyn til sagens karakter og omfang fastsættes til 4.000 kr. med tillæg af moms.

Thi kendes for ret:

E frifindes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger."

Landsforeningens Meddelelse 19/2011

Våben, ladt pistol - Betinget straf, delvist

Straffelovens § 58 og § 192 a

T på 25 år dømt for at have været i besiddelse af skarpladt pistol på et værtshus. Fængsel i 1 år, heraf 6 måneder betinget som følge af personlige forhold, herunder overfald på ham og trusler mod ham og hans familie.

Københavns Byret SS 4-1674/2011, 28/1 2011

T på 25 år var under en tilståelsessag tiltalt for hæleri, ved af en ukendt person at have købt en pistol, Zastava, med tilhørende magasin og 4 skarpe patroner, samt straffelovens § 192 a, ved den 4/1 2011 på forskellige gader på Nørrebro og senest på et værtshus under særligt skærpende omstændigheder at have besiddet pistolen med en skarp patron i kammeret, ligesom T var i besiddelse af et magasin med 3 skarpe patroner, kaliber 6,35 mm, i sin bukselomme.

Der var påstand om fængselsstraf.

T, der var ustraffet, var egnet til en hel eller delvis betinget dom:

"Tiltalte har om sine personlige forhold forklaret, at han har en kæreste og at de har et lille barn på 4 måneder. Han skulle starte i forsvaret som værnepligtig den 1. februar 2011, og han har fået lovning på, at det kan udsættes til den 1. august 2011."

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Straffen fastsættes til fængsel i 1 år, jf. straffelovens § 290, stk. 1, jf. § 21 og straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1, jf. våbenlovens § 2, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, nr. 1, nr. 2 og nr. 3.

Fuldbyrdelsen af 6 måneder af straffen udsættes og bortfalder, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 58, stk. 1. Retten har herved lagt vægt på det oplyste om tiltaltes gode personlige forhold, at han er ustraffet, at han ikke er del af noget bandemiljø, samt de særlige omstændigheder, der lå bag tiltaltes anskaffelse af våbnet, herunder overfald på ham, og trusler mod ham og hans familie.

Under hensyn til, at tiltalte kan starte som værnepligtig den 1. august 2011 fastsættes intet vilkår om samfundstjeneste, idet dette ikke vil kunne forenes med værnepligten."

- oo0oo -

Vilkårene omfattede en prøvetid på 1 år under tilsyn af Kriminalforsorgen.

Landsforeningens Meddelelse 20/2011

Udvisning, administrativ omstødt - Våbenloven - Bøder, elastiske - EU-borgere

Udlændingelovens § 2, våbenlovens § 10

Rumæneren R vedtog en bøde på 200 kr. for kort efter indrejsen i juli 2010 at være fundet i besiddelse af en springkniv, som han havde købt til brug for madlavning. Udlændingesservice ville udvise ham i 2 år efter udlændingelovens § 25 a, og denne afgørelse stadfæstede Integrationsministeriet. Spørgsmålet blev indbragt for retten, der ophævede udvisningen.

Københavns Byret BS 24A-5407/2010, 21/1 2011

Der henvises vedr. forhistorien til ovennævnte resumé. Det fremgik af politiets forelæggelse for Udlændingesservice:

"Pgl. udviste mistænkelig lommetyveri adfærd med 3 andre personer. Patruljen blev afdækket, hvorfor de pgl. personer blev checket. Herunder blev ovenstående person fundet i besiddelse af en ulovlig kniv, nærmere betegnet en springkniv, der fastlåses i

udfoldet position. Det er en skærpende omstændighed, at der er tale om en springkniv, hvilket udløser en højere bøde end normalt. Normal bøde er 3.000 kr., men under disse omstændigheder stiger den til kr. 5.000. Pgl. har erkendt forholdet, og ønsker at betale bøde. Dog er den nedsat til kr. 200,- idet pgl. ikke har de fornødne midler.

Det skal nævnes, at kniven ikke har været anvendt til kriminelle formål. Pgl. oplyser selv, at han bruger den til madlavning."

R blev fremstillet i retten i medfør af udlændingeloven den 7/7 2010. Han forklarede i den forbindelse bl.a.:

"Under deres stop i Danmark, mødte udlændingen en mand, som han købte en springkniv af. De skulle bruge kniven i forbindelse med tilberedning af mad."

Byretten afsagde under den nu anlagte sag følgende kendelse:

"Besiddelse af en springkniv på offentligt sted straffes som udgangspunkt med fængsel i 7 dage, og en sådan overtrædelse af våbenloven kan vel på det konkrete grundlag medføre udvisning også af en statsborger i EU. R's sag er afgjort med en bøde på grundlag af hans forklaring om, at han brugte kniven til madlavning. Retten finder herefter, at også udvisningsspørgsmålet må afgøres på grundlag af R's forklaring. Da besiddelse af en ulovlig kniv til brug for madlavning ikke udgør en reel, umiddelbar og tilstrækkeligt alvorlig trussel mod en grundlæggende samfundsinteresse, var betingelserne for udvisning af en EU-borger ikke opfyldt. Udvisningen af R ophæves derfor."

- oo0oo -

Praksis vedr. ulovlige knive er ikke særlig klar, se således UfR 2010.2090 Ø, hvor en hjemløs med en enhåndsbetjent foldekniv med bladlængde 6,5 cm, hvor klingens kunne fastlåses, blev idømt fængsel i 7 dage. Det var ikke en formildende omstændighed, at han benyttede kniven som redskab, når han skulle spise.

